

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. IV

Missouri • Montana • Nebraska • Nevada
New Hampshire • New Jersey
New Mexico • New York

FERDINANDO FREGA ✨

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. IV

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 12

Missouri, Montana, Nebraska, Nevada, New Hampshire, New Jersey, New Mexico, statul New York. A patra etapă a traversării Americii, de la câmpii până la coasta de est.

Capitolul Zero — deschidere comună

Acest capitol de deschidere este comun tuturor celor șase volume din Women of the United States. Este reprodus aici integral și restrâns, pentru ca seria să poată fi citită în ordine, fără repetiții.

CAPITOLUL ZERO

Aici lumea nu este un teritoriu: este o limită. Polul Nord nu primește, nu iartă, nu lasă loc de greșală. Albul domnește ca o entitate absolută, tăcută și fără memorie. Temperatura nu este un dat meteorologic: este un prădător. Noaptea durează luni întregi, strivește gândurile, deformează contururile oamenilor, le înghite voința.

Comunitățile sunt puține, mici și închise. Inuiții, yupikii, popoarele arctice trăiesc acolo unde nimeni n-ar alege să rămână. Aici fiecare individ este esențial pentru supraviețuirea grupului. Dacă nu ești util, devii o povară. Iar cei care devin poveri dispar în tăcere, în zăpadă, în logica unui mediu care nu face concesii.

Bazele științifice adaugă un alt fel de frig: cel al ierarhiilor. Aici femeia este o prezență rară, o anomalie care trebuie să se adapteze sau să cedeze.

În acest loc conceptul de „dispariție” nu există. Există doar albul care șterge totul.

Femeile inuit și yupik

Fata din Arctica nu este răsfățată: este pregătită. Învăță devreme să reziste la frig, la întuneric și la foame. Trebuie să devină utilă clanului, pentru că aici identitatea nu este personală. Este funcțională. Femeia duce povara familiei și a comunității: hrana, focul, copiii, pieile, îngrijirea. Nimeni nu vorbește despre drepturi. Nimeni nu vorbește despre fragilitate. Depresia există, dar nu are nume. Violența există, dar nu are martori.

Femeia din bazele științifice

Educată, competentă, obișnuită cu disciplina. Sosește ca cercetătoare, tehniciană și medic. Descoperă repede că Polul Nord nu recunoaște diplomele. Aici contează doar tăria mentală. Ierarhiile masculine o domină, iar orice semn de slăbiciune este interpretat ca slăbiciune. Este un mediu în care forța nu ajunge: e nevoie de un autocontrol extrem.

Femeia occidentală „din afară”

Crescută în libertate, sosește convinsă că poate cuceri frigul. Dar locul o frânge: singurătatea, spațiile minuscule, tăcerile fără sfârșit. Bazele nu sunt comunități, sunt mecanisme. Iar o femeie, într-un mecanism proiectat de bărbați, trebuie să lupte ca să nu dispară.

Călătoria la marginea lumii

Vecinul meu, Antonio, căruia toți îi spuneau Nino, vorbea de ani de zile despre Capul Nord, despre soarele de la miezul nopții, despre lunile fără întuneric. Era un vis pe care îl ținea în buzunar,

ca pe ceva imposibil. Într-o dimineață de mai i-am sunat la ușă și i-am spus doar atât: „Fă-ți valiza. Mă întorc într-o oră. Ne întoarcem peste 30 de zile.” S-a uitat la mine surprins, fericit. Soția lui, îngrijorată, a întrebat ce planuri avem. „Să urmărim un vis”, i-am răspuns.

Ne-am urcat în mașină. Soțiile noastre se uitau la noi ca la doi nebuni. Dar călătoria asta era reală. Nino era deja plin de întrebări. „Unde mergem? Câți bani să iau?” „Relaxează-te”, i-am spus. „Ajungem în 54 de ore. Doar 5.000 de km. Suntem în Range Roverul cel nou. Bucură-te de drum.”

La fiecare 300 de km trebuia să opresc: el, cu doisprezece ani mai mare decât mine, avea ritmul lui. Eu aveam apă și lichide; el avea cafea și nevoi fiziologice. Și cu cât înaintam, cu atât îmi vorbea mai mult despre viața lui. Lucruri pe care nu le-aș fi aflat niciodată fără drumul acela nesfârșit.

Doi bărbați singuri într-o mașină, vorbind mereu despre femei. El o cunoscuse doar pe soția lui. Am râs. L-am liniștit: „Și noi suntem la fel.”

M-a întrebat cum reușesc să rămân întreg la minte conducând 60 de ore. I-am povestit despre Rusia, când la 22 de ani am condus 51 de ore ca să întâlnesc o femeie pe care n-o văzusem niciodată. „Distanțele nu sunt limite”, i-am spus, „sunt scuze. Eu n-am avut niciodată.”

Sosirea în alb

Am intrat în Norvegia. Un han la marginea drumului. Acolo urma să lăsăm mașina și să continuăm cu sania.

Ghidul era înfofolit, de nepătruns. Când și-a scos ochelarii, am descoperit că era o femeie. O norvegiancă tăcută, directă, glacială.

Nino în mijlocul saniei, ea în față, eu, cu cei 190 de cm ai mei, în spate, încheind șirul.

Era încă lumină. Ceasul îmi arăta ora, dar nu-mi spunea dacă era noapte sau dimineață. Era soarele de la miezul nopții. Ajunseserăm la Capul Nord.

Nino a plâns. M-a îmbrățișat. I-am spus râzând: „Ai grijă... oamenii ar putea crede că suntem gay.” Am râs, dar eram la marginea lumii.

Apoi a venit gerul: -52 °C.

Intrarea în adevărata Arctică

Ne-au dus într-un container de metal ca să ne schimbăm. Costume extrem de grele, căptușite, închise cu fermoare complicate.

Am plătit pentru ghidă. Nino a fost lăsat într-un iglu cu niște bărbați; eu am fost lăsat în altul, cu o familie: un bătrân, între 70 și 80 de ani, și trei femei între 30 și 50 de ani.

Era o lume închisă. Simplă. Brutală.

Bărbatul stătea deoparte. Femeile țineau ritmul. Iar toaleta era o movilă la cinci metri de iglu: caca îngheța înainte să atingă pământul. Primul meu pipi a devenit o stea arctică galbenă. Era Nordul care mă saluta.

Femeia de vârstă mijlocie, Magi, vorbea puțină engleză. Restul erau gesturi, ochi, mâini. Limba frigului.

Când nu eram sigur cum să folosesc costumul, ea, fără să stea pe gânduri, m-a atins între picioare ca să-mi arate un fermoar ascuns. Nu era nicio răutate, nicio jenă: doar funcție. Supraviețuire.

Cele trei zile în iglu

Au adus mâncare. Pește afumat, pește crud, ficat de cod, burtă de balenă. Și chiftele de rechin. Nu era de ales. Nu exista alternativă. Era ceea ce dă natura.

Apoi am băut: un lichid roșu. Am crezut că e vin. Era sânge de balenă filtrat, fiert, îndulcit. L-am băut. Mi-a dat o forță pe care n-o mai simțisem niciodată. O energie primordială. Am crezut că e cocaină. Nu. Era Nordul care intra în trup.

Femeile mă priveau. Bătrânul ieșea la vânătoare. Eu mă odihneam și beam sânge. Trei zile fără telefon, internet, computer, fără Nino. Doar eu și ele.

Nu era noapte. Doar lumină, foc, gheață și respirație.

Cele trei femei s-au întins să doarmă. Eu îmi căutam un loc. Cea mai tânără a ridicat brațul și mi-a făcut semn să mă apropiu. Au izbucnit în râs. N-am înțeles. Au spus că eu eram „Crăciunul” lor.

Un fel de a spune că fusesem acceptat.

Am încercat să le dau niște bani, ca mulțumire. Au refuzat. Voiau doar o îmbrățișare. Și câteva cuvinte în calabreză, ca să se simtă mai aproape.

Acolo am înțeles valoarea darurilor adevărate: cele care nu se pot cumpăra, nici vinde.

Despărțirea de ghidă

După trei zile a sosit ghida. A vorbit cu cele trei femei timp de o oră. Eu eram afară. Nu înțelegeam ce spuneau. Nu era treaba mea. Era limba lor, lumea lor, legea lor.

În container, în timp ce mă dezbrăcam, a intrat ghida. Curioasă. Directă. Nordică. M-a îmbrățișat strâns. M-a sărutat. Pielea ei era albă ca laptele. Ochii ei erau albaștri ca cerul de august.

M-a rugat s-o iau cu mine. Ar fi făcut orice ca să iasă din lumea aceea.

Am zâmbit cu respect. Nu puteam. Nu trebuia.

I-am lăsat doar o promisiune: „Dacă ai nevoie de ceva, scrie-mi o scrisoare. Te voi ajuta.” A refuzat chiar și banii. Era o femeie frumoasă, dar singură. O singurătate care nu se vede de departe. O singurătate pe care frigul n-o iartă.

Întoarcerea acasă

Ne-am dus să-l luăm pe Nino. Era în culmea fericirii. Nu voia să se mai întoarcă. Dar eu aveam o întâlnire cu soția lui.

El le-a povestit tuturor despre cele trei zile ale lui. Eu am tăcut. N-am împărtășit niciodată nimic cu omul acela. Doar cu hârtia.

Și așa, în timp ce Nino se întorcea în lumea lui, eu eram deja pe drum spre alta. O altă destinație. O altă întâlnire.

Bine ai venit.

Epilog

Nordul nu te ia: te schimbă. Și nu te

mai dă niciodată înapoi întreg. Bărbații vin la Polul Nord căutând lumină, tăcere, fotografii, vise. Femeile rămân ca să supraviețuiască.

Bărbații povestesc ce au văzut. Femeile tac despre ce au trăit.

Bărbații se întorc. Femeile rămân. Rămân în frig, în case de zăpadă, în tăceri pe care nu le aude nimeni. Rămân ca să susțină comunități care nu le celebrează. Rămân ca să-i ocrotească pe copii, pe bătrâni, pe străini. Rămân invizibile.

Am luat de acolo o singură amintire: o femeie frumoasă, incredibil de frumoasă, dar singură. Nu în sens romantic. În sens uman. În sens tragic.

Reflecție

Nordul nu ucide trupul. Ucide prezența. Iar ce rămâne e albul: un loc în care femeile trăiesc și dispar în același timp.

De aceea scriu. Pentru că locurile extreme nu-și spun singure povestea. Iar cei care le străbat nu-și pot permite luxul de a tăcea.

Nu eu. Nu eu. Pământul meu m-a născut, iar restul lumii mă primește nu ca pe un oaspete, ci ca pe unul din familie.

Din albul absolut al Nordului am coborât în confuzia absolută a Statelor Unite.

STATELE UNITE ALE AMERICII

Misiunea imposibilă

Să lucrezi optsprezece ani pentru o companie americană îți dă ceva ce nicio altă companie din lume nu-ți poate da: o cultură a muncii, proceduri, o misiune clară și un sistem de valori care nu sunt teorie — sunt practică de zi cu zi. Nu ți le explică; ți le construiesc. Și o fac fără să-ți ceară voie.

Eram la biroul din New York când mi s-a oferit o slujbă pe care nu mi-o imaginasem niciodată. Nu o promovare. Nu un transfer. Un experiment.

Un program confidențial, creat ca să valideze un model de relații umane în Statele Unite. Nu aleseseră manageri, psihologi sau formatori. Aleseseră oameni cu un anumit tip de experiență în lumea reală. Și a ieșit numele meu — deși de optsprezece ani eram în vânzări. Nu se uitau la rol: se uitau la minte.

Testul era simplu de explicat și extrem de greu de dus la capăt:

să vizitez cele 50 de state americane într-un an, alegând eu orașele și stând cel puțin o săptămână în fiecare.

Ultimele două săptămâni urmau să fie o vacanță obligatorie. Ei acopereau toate cheltuielile. Eu trebuia doar să trăiesc, să observ, să înțeleg și să trimit un raport în fiecare luni. O relatare umană, seacă, precisă.

Am semnat contractul. Am anunțat acasă. N-au întrebat nimic. Voiau doar să știe dacă sosiseră proviziile lunare. Eu urma să înfrunt un an în America. Ei, ca întotdeauna, înfruntau luna următoare.

Ca să fie siguri, salariul îmi era virat direct în contul bancar din Italia. Era un mod politicos de a-mi spune: „Nu face prostii. Trăiește cu ce ai. Să vedem cine ești cu adevărat.”

Abia cincisprezece ani mai târziu am avut acces la rapoartele mele originale, la analize și la materialul pe care îl adunaseră despre mine. De acolo s-a născut această carte. Am obținut aprobarea s-o public, cu o singură condiție: să nu numesc niciodată compania care a comandat-o.

Nu contează. Povestea asta nu e despre logouri. E despre un bărbat într-o țară imposibil de înțeles dacă n-o trăiești pe pielea ta.

Să încep din punctul cel mai îndepărtat?

Alegerea logică era să încep de la margini, nu din centru. Din două motive simple:

1. Eram proaspăt intrat în experiment: luciditate mare, atenție maximă.
2. Pornind de la extrem, puteam corecta traseul și încheia călătoria curat.

Nu trebuia să încep din Boston sau din Chicago. Trebuia să încep de la o graniță. Dintr-un loc care era America doar pe hârtie.

Am ales Juneau, capitala Alaskăi. Izolată. Accesibilă doar cu vaporul sau cu avionul. Un oraș care nu aparține nimănui. Locul perfect pentru început.

Optimizarea resurselor

Înainte de plecare am făcut ce respectă un american mai presus de orice: m-am organizat ca un profesionist, nu ca un turist.

Am sunat la trei dintre cele mai populare companii aeriene, cele cu cele mai mari rețele interne. În mai puțin de o oră am cumpărat un carnet de cincizeci de zboruri interne cu 60% reducere.

Fără limite de timp. Fără limite de zile. Fără restricții. O singură condiție: să le folosesc într-un an.

Am făcut la fel cu lanțurile de hoteluri, cu taxiurile Uber și cu firmele de închirieri auto, apoi am pregătit un program ca lumea al etapelor, al modalităților, dar nu și al orelor.

Eram gata.

A fost primul meu succes adevărat. Primul semn că știam să mă mișc. America îi răsplătește pe cei care acționează, nu pe cei care

așteaptă.

Când compania a văzut tranzacția, a făcut ce face mereu o cultură americană: a verificat fiabilitatea.

Eram în stare să gestionez un an de mișcare continuă? Eram în stare să fac față neprevăzutului, distanțelor și urgențelor? Eram independent?

De aceea, înainte de plecare, am rezolvat încă un detaliu crucial: m-am asigurat că am pe cardul de credit o limită lunară de cel puțin 100.000 de dolari.

Nu era făcută ca să fie cheltuită. Era făcută ca să demonstreze că îi puteam gestiona. Americanii gândesc așa: dacă nu ai autonomie, nu ai libertate. Și dacă nu ai libertate, nu poți fi evaluat.

Din acel moment programul n-a mai fost o sarcină. A fost o misiune.

ȘI ACUM CĂLĂTORIM CU ADEVĂRAT

Alaska face parte din Statele Unite doar prin geografie. Este o altă lume.

Este locul în care femeile dispar fără urmă. Unde o plângere nu ajunge niciodată la destinație. Unde orașele sunt doar insule civilizate în mijlocul unui continent sălbatic.

Juneau a fost primul meu test: o capitală fără niciun drum care s-o lege de restul țării. O bucată de America ce nu pare America.

Aici am început să înțeleg ceva: călătoria nu avea să fie geografică. Avea să fie umană.

BLOCUL 1 (Volumul I)

Alabama – Alaska – Arizona – Arkansas – California – Colorado – Connecticut – Delaware – Florida – Georgia

BLOCUL 2 (Volumul II)

Hawaii – Idaho – Illinois – Indiana – Iowa – Kansas – Kentucky – Louisiana – Maine – Maryland

BLOCUL 3 (Volumul III)

Massachusetts – Michigan – Minnesota – Mississippi – Missouri – Montana – Nebraska – Nevada – New Hampshire – New Jersey – New Mexico

BLOCUL 4 (Volumul IV)

New York – Washington

BLOCUL 5 (Volumul V)

Carolina de Nord – Dakota de Nord – Ohio – Oklahoma – Oregon – Pennsylvania – Rhode Island – Carolina de Sud

BLOCUL 6 (Volumul VI)

Dakota de Sud – Tennessee – Texas – Utah – Vermont – Virginia – Virginia de Vest – Wisconsin – Wyoming

MISSOURI

Missouri este un stat plin de contradicții. Pe de o parte, Vestul Mijlociu liniștit; pe de alta, un Sud care n-a încetat niciodată să fie dur. Este unul dintre cele mai divizate teritorii din America: St. Louis și Kansas City, cu cartiere dure, suburbiile albe care trăiesc

într-o lume paralelă, zone rurale sărace și lente și un sistem politic care vorbește mult, dar rezolvă puțin.

Este statul normalității care ascunde suferința, al zâmbetului de suprafață care acoperă probleme grave și al lui „totul e în regulă” chiar și când nimic nu e în regulă.

Aici femeile nu dispar într-o explozie. Dispar sub o presiune constantă: familia, munca, tradiția, sărăcia, violența ascunsă, un sistem de sănătate fragil.

Missouri le șterge pe femei prin obicei. Toată lumea se așteaptă ca ea să reziste. Și ea rezistă până dispare din ea însăși.

Femeia din St. Louis – 35 de ani

St. Louis este un oraș care există în două lumi: una bogată în istorie, cealaltă prinsă în capcana violenței, a neglijenței și a inegalității rasiale.

Femeia de aici înfruntă trei probleme în același timp: – cartiere periculoase – școli fragile – salarii mici.

Lucrează în rețelele esențiale ale orașului: – clinici – supermarketuri – asistență – alimentație publică – educație de bază.

Ea ține în picioare ceea ce sistemul nu poate. Și în timp ce ea ține totul în picioare, pe ea n-o ține nimeni.

Absența ei este urbană: nu are niciun cuvânt de spus în reconstrucția orașului, deși ea este cea care gestionează fiecare criză de zi cu zi.

Femeia din suburbiile „perfecte” – 40 de ani

În afara marilor orașe există suburbii care par impecabile: străzi curate, școli bune, case îngrijite.

Femeia de aici nu este săracă, dar nu este liberă.

Trebuie să mențină: – o imagine de familie înaltă – copii impecabili – o prezență socială constantă – o agendă plină – o căsnicie „fără pată” – un nivel de trai care nu are voie să scadă niciodată. Presiunea este tăcută și constantă. Nu are voie să se prăbușească. Nu are voie să încetinească. Nu are voie să-și arate fragilitatea.

Absența ei este mentală: există doar ca rol, nu ca persoană.

Femeia de la țară – 49 de ani

Zona rurală din Missouri este lentă, conservatoare și închisă. Casele sunt departe unele de altele, serviciile sunt minime, iar tradițiile sunt apăsătoare.

Femeile de aici trăiesc într-o lume care se schimbă extraordinar de puțin: – slujbe precare – acces slab la îngrijiri medicale – familii numeroase – dependențe răspândite – biserici care controlează viața socială – puține posibilități de a ieși din rol.

Este o viață de obligații fără alegeri. Dacă ai o problemă, te descurci singură. Dacă te prăbușești, nu observă nimeni.

Absența ei este geografică și culturală: dispare în distanță și în tradiție.

Femeia din industrie și din munca manuală – 37 de ani

Missouri are o prezență uriașă de industriei mijlocii: depozite, coordonare, linii de asamblare, fabrici.

Femeile de aici fac muncă fizică grea: – ambalare – linii de producție – ture de noapte – manipulare – controlul calității – asistență la coordonare.

Trupuri uzate, câștiguri mici, program imposibil. Este o muncă de care statul are nevoie, dar care este complet invizibilă. Absența ei este fizică: se frânge și nu are pe nimeni care să intervină.

Epilog – Missouri

Missouri este un stat care trăiește dintr-o normalitate aparentă. Iar în normalitate femeile se pierd.

Ea ține în frâu cartierele dificile, suburbiile hipersociale, fabricile dure, zonele rurale lente.

Fiecare zi este o bătălie liniștită. Iar bătăliile liniștite sunt cele mai distructive.

Missouri nu le spulberă pe femei dintr-o singură lovitură. Le spulberă prin obiceiuri pe care nimeni nu le pune vreodată la îndoială.

Reflecție – Missouri

Fiecare stat din volum arată un tip de absență. Missouri o arată pe cea „tăcută”: cea născută din rutină, din așteptările sociale, din efortul de a trebui să fie totul pentru toți.

Aici femeile sunt liantul invizibil care ține laolaltă fiecare clasă socială. Sunt peste tot. Și tocmai de aceea nu le vede nimeni.

Missouri ne învață că ștergerea nu are nevoie de ură sau de conflict. Are nevoie doar ca o societate întreagă să presupună că femeile vor fi mereu acolo.

Și de aceea acest capitol este fundamental: ca să ne amintim că normalitatea, dacă nu este sprijinită, devine o capcană.

MONTANA

Montana este imensitate pură: munți uriași, drumuri nesfârșite, păduri fără capăt, case izolate, ierni care taie pielea. Este unul dintre cele mai frumoase state din SUA. Și unul dintre cele mai grele în care să trăiești.

Aici femeile nu dispar din cauza conflictelor. Dispar din cauza geografiei, a izolării, a mentalității rurale și a singurătății emoționale. Este un stat în care tăcerea cântărește mai mult decât zgomotul.

Montana cere rezistență. Iar femeile sunt cele care trebuie să reziste pentru toți.

Femeia din ținuturile uitate – 51 de ani

Aici poți locui la 30 de km de cel mai apropiat magazin. La o oră de cea mai apropiată clinică. La două ore de un spital adevărat.

Femeile care trăiesc în aceste zone înfruntă: – frig extrem – niciun ajutor imediat – probleme de sănătate ignorate – case vechi de întreținut – responsabilitatea totală a familiei – frica concretă de a rămâne blocate.

Absența ei este geografică: dispăre pentru că trăiește acolo unde nu ajunge nimic.

Femeia din familiile de fermieri – 39 de ani

Montana trăiește din creșterea animalelor. Vite, cai, animale mari și muncă fizică.

Femeia de aici face totul: – ajută la animale – gătește pentru toți – ține socotelile – conduce vehiculele – se ocupă de urgențe – crește copii în mijlocul pustietății.

Muncește ca un bărbat, dar este considerată „o prezență familiară”. Absența ei este economică: produce valoare, dar nu apare nicăieri.

Femeia din orașele mici – 44 de ani

În orașele mici din Montana timpul stă pe loc. Comunitățile sunt mici, toată lumea se cunoaște și nimeni nu se schimbă.

O femeie trebuie: – să fie mamă – să fie de încredere – să nu „facă scandal” – să fie devotată – să fie mereu disponibilă.

Nu se poate reinventa. Nu își poate depăși granițele culturale. Nu își poate exprima fragilitatea.

Absența ei este socială: nu își aparține ei însăși, ci comunității.

Femeia care lucrează în turismul de natură – 33 de ani

Montana atrage turiști cu parcurile, lacurile și cu Yellowstone, aflat în apropiere. În spatele cărților poștale sunt femei care conduc hoteluri, restaurante, activități în aer liber, întreținere, coordonare și curățenie.

Ture grele, salarii sezoniere, viață în zone îndepărtate. Nicio stabilitate.

Absența ei este economică: sectorul trăiește din munca ei, dar ea nu trăiește niciodată liniștită.

Epilog – Montana

Montana este un amestec de natură uluitoare și singurătate aprigă. Femeile de aici dispar în distanță: fizică, emoțională și culturală. Ele sunt cele care țin laolaltă casele izolate, fermele, familiile, orașelele și turismul. Și în timp ce țin totul laolaltă, nu le privește nimeni.

Reflecție – Montana

Fiecare stat din volum arată o formă de absență. Montana o arată pe cea produsă de o geografie care mistuie totul.

Aici femeile nu sunt șterse de violență sau de sărăcia extremă. Sunt șterse de kilometri de nimic, de ierni care izolează, de o cultură care nu se schimbă, de un rol pe care nu îl pot refuza.

Este o ștergere lentă, tăcută. Una dintre cele mai greu de recunoscut, tocmai pentru că nu face zgomot.

NEBRASKA

Nebraska este un pământ deschis, liniar, plat. Câmpuri vaste, vânt constant, ceruri nesfârșite. Din afară: calm. Din interior: izolare, încetineală, comunități conservatoare, muncă grea la fermă și foarte puține oportunități.

Este un stat care trăiește la jumătatea drumului dintre Vestul Mijlociu și Vest, dar fără punctele forte ale niciunuia.

Aici femeile nu dispar din cauza haosului. Dispar din cauza unei normalități apăsătoare, a rutinei agricole, a rolurilor care nu se schimbă, a singurătății geografice.

Nebraska nu face zgomot, dar consumă.

Femeia de la fermă – 40 de ani

Femeia din Nebraska este parte integrantă a fermei: – trezitul în zori – animale de îngrijit – mese pentru toți – contabilitatea familiei – culturi de urmărit – întreținerea casei – copii de crescut – urgențe neașteptate.

Muncește cât bărbații, adesea mai mult. Dar figurează ca „fără ocupație”.

Absența ei este economică: produce valoare, dar nu există în date.

Femeia din orașele mici – 46 de ani

Localități de câteva mii de oameni, unde toată lumea știe totul despre toată lumea.

Femeia trebuie să fie: – o mamă prezentă – o soție stabilă – o figură respectabilă – activă în biserică – un sprijin al comunității.

Nu își poate permite scurtături, crize sau schimbări bruște.

Trăiește înăuntrul unui rol fix, hotărât de alții.

Absența ei este culturală: are un loc, dar nu are o voce.

Femeia care lucrează în serviciile ușoare – 32 de ani

În orașele din Nebraska — Lincoln, Omaha, Grand Island — femeile fac munca de zi cu zi:

– casiere – curățenie – alimentație publică – asistență școlară – cămine de bătrâni – secretariat

Salarii mici, ture fragmentate, nicio perspectivă. Absența ei este socială: fără ea orașul nu funcționează, dar nimeni nu o pomenește când se vorbește despre „dezvoltare”.

Femeia distanțelor – 53 de ani

Nebraska este un stat în care poți conduce două ore fără să vezi un oraș adevărat. Distanța aceasta devine un mod de viață.

Femeia care trăiește în afara orașelor înfruntă: – drumuri lungi pentru orice nevoie – puțină îngrijire medicală – ierni aspre – case izolate – o rutină monotona – nicio rețea socială reală.

Absența ei este geografică: dispare în kilometri.

Epilog – Nebraska

Nebraska este un pământ care pare simplu, dar simplitatea este doar la suprafață.

Femeile de aici dispar în: – munca agricolă neplătită – comunitățile închise – distanțele extreme – lipsa serviciilor – rolurile rigide.

Este o absență făcută din pământ, tradiție și tăcere.

Reflecție – Nebraska

Fiecare stat arată o formă de absență. Nebraska o arată pe cea construită de o viață de zi cu zi care nu se schimbă niciodată.

Nu există violență evidentă, nicio criză spectaculoasă. Există doar o viață care se repetă, o trudă nerecunoscută, un rol care nu poate fi abandonat. Nebraska este statul în care femeile țin totul laolaltă și tocmai de aceea nu sunt văzute.

Și de aceea merită acest capitol: pentru că ștergerea cea mai obișnuită este cea care pare normală.

NEVADA

Nevada este un stat construit pe aparențe. Lumini, cazinouri, hoteluri, spectacole, turism, jocuri de noroc, viață de noapte fără sfârșit. O vitrină pe care lumea o percepe ca libertate, exces și posibilitate.

Adevărul este opusul.

Nevada este unul dintre locurile în care trupul femeii este cel mai ușor folosit, exploatat, consumat și înlocuit. Un loc în care femeile dispar nu din lipsă de oportunități, ci pentru că prezența lor este tratată ca o marfă.

Absența feminină de aici este modernă, lucidă și intenționată. O ștergere elegantă, continuă și curată. Făcută din program imposibil, ture de noapte, presiune estetică, o identitate uzată și roluri impuse de industria turismului.

Doamna cazinourilor și a hotelurilor – 33 de ani

Las Vegas prosperă doar pentru că mii de femei se ocupă de: – recepție – menaj – restaurante – baruri – spectacole – serviciul clienți – coordonare – call center turistice.

Ture de noapte, weekenduri anulate, concedii inexistente, presiune constantă. Femeile trebuie să păstreze o imagine perfectă, chiar și când nu mai au nicio energie înăuntru. Absența ei este fizică și psihologică: lucrează într-un sistem care o folosește ca „parte din experiență”, nu ca persoană.

Femeia care lucrează în sectorul de noapte – 29 de ani

Nevada noaptea nu este fermecătoare. Este aspră. Printre lumini, muzică și spectacole, se consumă vieți:

– hostess – dansatoare – barmanițe – promotoare – roluri legate de imagine și de prezența estetică

Trupul tău face parte din contract. Dacă nu reușești să-l gestionezi, te înlocuiesc într-un minut.

Absența ei este economică și morală: munca îi cere imaginea, nu persoana.

Femeia imigrantă care conduce culisele – 41 de ani

În spatele megahotelurilor sunt sute de femei imigrante: filipineze, mexicane, haitiene, central-americane.

Ele sunt cele care fac toată munca pe care turiștii nu trebuie s-o vadă:

– spălătorii industriale – curățenie continuă – bucătării subterane
– depozite uriașe – coordonare de seară – pregătirea etajelor

Vieți ascunse. Trupuri obosite. Ture inumane. Absența ei este sistemică: este esențială, dar tratată ca invizibilă.

Femeia care trăiește în afara orașului Las Vegas – 52 de ani

Nevada nu înseamnă doar lumini. Înseamnă și deșertul din jur: orașele mici, case joase, servicii rare, industrii izolate.

Femeile de aici înfruntă: – costuri prohibitive – îngrijire medicală limitată – lipsa transportului – distanțe enorme – comunități aspre și prost legate – oportunități limitate.

Duce o viață opusă celei pe care lumea o asociază cu acest stat.

Absența ei este geografică: nu trăiește în Nevada luminilor, ci în Nevada reală.

Nimeni nu vorbește despre ea.

Epilog – Nevada

Nevada este un stat construit pe spectacol. Totul ține de imagine, experiență și divertisment.

Femeile sunt motorul tăcut care face să se învârtă această mașinărie: hoteluri, cazinouri, restaurante, spectacole, întreținere, coordonare.

Și totuși, ele sunt cele mai puțin prețuite. Ele sunt cele care susțin visele altora, trăind o realitate aspră, mistuitoare și invizibilă.

Nevada le șterge exact așa cum le folosește.

Reflecție – Nevada

Fiecare stat arată un chip al absenței. Nevada îl arată pe cel mai modern: femei reduse la funcții economice.

Nu sărăcia o șterge. Sistemul o șterge.

Este o absență construită: tăcută, elegantă, deghizată în oportunitate. Femeile au o mie de posibilități, dar există o mie de feluri de a le consuma.

Și de aceea acest capitol este crucial: pentru că, printre lumini, se vede mai puțin cine le aprinde în fiecare zi.

NEW HAMPSHIRE

New Hampshire are libertate, păduri, lacuri, dealuri, sate perfecte, drumuri liniștite și taxe aproape zero. Din afară pare un paradis minimalist: niciun haos, niciun zgomot, niciun oraș uriaș. Doar ordine și natură.

Problema este că libertatea totală înseamnă adesea singurătate totală.

Iar când statul investește prea puțin în serviciile publice, povara cade în întregime pe oameni — în primul rând pe femei.

Aici absența femeilor nu este o tragedie. Este izolare, obiceiuri culturale rigide, presiunea familiei și lipsa unor rețele sociale reale.

New Hampshire nu atacă. Te lasă singur.

Femeia din comunitățile mici – 47 de ani

În satele din New Hampshire totul pare calm. Totul este închis.

Femeia trebuie să fie: – o mamă de încredere – o figură socială respectată – voluntară în școli – prezentă în comunitate – „un om bun” după codurile locale.

Nu are voie să greșească. Nu are voie să iasă prea mult din normă. Nu își poate permite crize emoționale.

Absența ei este culturală: are un rol, dar nu are libertate.

Femeia care trăiește în frig și la distanță – 52 de ani

New Hampshire nu este mare, dar este plin de zone izolate, de case aflate departe unele de altele și de drumuri care iarna devin obstacole.

Femeia de aici trăiește cu: – luni de zăpadă – distanțe care complică totul – probleme de sănătate tratate târziu – izolare mentală – o rutină casnică ce nu lasă loc de nimic – puțină îngrijire medicală locală.

Dacă cade, așteaptă. Dacă e bolnavă, conduce kilometri întregi. Dacă se prăbușește emoțional, nu observă nimeni.

Absența ei este geografică: dispare în tăcere și în frig.

Munci esențiale – 38 de ani

În orașele mijlocii — Concord, Manchester, Nashua — femeile se ocupă de serviciile de bază:

– școli – clinici – îngrijirea vârstnicilor – birouri publice –
învățământ primar – servicii administrative

Salarii mici, responsabilități mult mai mari decât salariul, poveri emoționale constante.

Absența ei este operațională: ține laolaltă ceea ce a mai rămas din sistemul de protecție socială, dar statul investește puțin în sectoarele ei.

Este esențială, dar istovită.

Femeia care face munci prost plătite în zonele turistice – 33 de ani

Partea de nord a statului trăiește din turism: frunzișul de toamnă, lacurile, munții, iarna.

În spatele imaginilor perfecte sunt femeile care: – curăță unitățile de cazare – pregătesc micul-dejun – lucrează în restaurante – conduc B&B-uri – fac ordine în camere – se ocupă de întreținerea minimă.

Sezoane aglomerate și sezoane goale. O economie instabilă. Zero protecție reală.

Absența ei este economică: totul funcționează pe umerii ei, dar sistemul o consideră înlocuibilă.

Epilog – New Hampshire

New Hampshire este ordonat și liniștit. Și tocmai de aceea femeia dispare fără niciun sunet.

Dispare printre: – rolurile tradiționale – comunitățile închise – distanța fizică – iarna fără sfârșit – serviciile insuficiente – muncile esențiale prost plătite.

Nu e niciun război. Nu e niciun haos. Doar o singurătate care devine normă.

Reflecție – New Hampshire

Fiecare stat demonstrează o altă formă de absență. New Hampshire o demonstrează pe cea „perfectă”: o ștergere politicoasă, curată și ordonată.

Aici femeia guvernează comunitățile, dar nu are comunități care s-o guverneze pe ea.

Este paradoxul Noii Anglii: cu cât ești mai civilizat, cu atât te aștepți ca femeia să se descurce singură cu toate.

Și de aceea acest capitol este necesar: ca să ne amintească faptul că până și statele aparent „bune” pot fi teribile pentru a trăi în ele.

NEW JERSEY

New Jersey este un teritoriu de graniță: conectat, frenetic, scump, supraaglomerat de navetiști, plin de familii mixte, imigranți, cartiere dure, suburbii scumpe și orașe uitate. Nu este New Yorkul „de peste pod”. Este un stat complex, fragmentat, în care femeile guvernează un sistem care consumă mai mult decât dă înapoi.

Absența femeilor aici vine din cinci elemente foarte dure: – costul vieții extrem de prohibitiv – munca domestică invizibilă – naveta

epuizantă – comunități multietnice cu tensiuni reale – roluri familiale tradiționale care rezistă.

New Jersey nu șterge femeile cu violența. Le șterge cu efortul de a exista printre o mie de funcții.

Femeia navetistă – 36 de ani

New Jersey este un stat de navetiști. În fiecare zi se pierd ore pentru a ajunge la New York sau la Philadelphia: trenuri întârziate, trafic imposibil de gestionat, costuri mari de transport și întoarceri extrem de târzii.

Femeia care trăiește această viață trăiește „pe jumătate”: – jumătate la serviciu – jumătate în transportul public – jumătate acasă (care, ironic, ia mai mult de jumătate din povara familiei)

Absența ei este temporală: nu are timp pentru ea. Nu are timp pentru nimic.

Există în fragmente.

Femeia imigrantă din servicii – 42 de ani

(latino-americană, haitiană, africană, filipineză)

New Jersey trăiește din forța imigranților. Femeia de aici ține scena pentru întregul stat: – curățenie în casele celor bogați – babysitting nereglementat – bucătării de restaurant – cămine de bătrâni – întreținere – servicii de bază prost plătite

Se confruntă cu trei probleme în același timp: – salarii mici – chirii extrem de mari – responsabilități familiale enorme.

Absența ei este economică și lingvistică: muncește, vorbește, se adaptează, dar rămâne la marginea sistemului.

Este indispensabilă și totuși mereu înlocuibilă.

Femeia din cartierele dure – 34 de ani

New Jersey nu înseamnă doar aroganța bogăției. Are unele dintre cele mai problematice orașe din Est:

– violență urbană – școli subfinanțate – șomaj – sănătate fragilă – lipsa unor servicii comunitare reale

Femeia care trăiește aici se confruntă cu: – nesiguranță constantă – locuri de muncă precare – transport inefficient – un cost al vieții disproporționat față de salarii.

Ea este stâlpul familiilor monoparentale, coloana vertebrală a rețelelor sociale, figura care salvează totul când pe ea nu o salvează nimeni.

Absența ei este urbană și structurală: nimeni nu o ascultă când sistemul cedează.

Femeia bogată și mândră – 45 de ani

Cealaltă față a New Jersey-ului sunt suburbiile sale înstărite: case uriașe, școli excelente, cartiere ordonate.

Femeile de aici trăiesc sub o presiune constantă: – un program de familie plin – activitățile copiilor – voluntariat forțat – o imagine socială impecabilă – căsnicia instituită ca simbol de statut – așteptări extrem de înalte.

Nu are voie să pară fragilă. Nu are voie să greșească. Nu are voie să întrerupă spectacolul.

Absența ei este o problemă de identitate: este văzută ca o funcție a familiei, nu ca individ.

Epilog – New Jersey

New Jersey este un stat care trăiește prea repede și prea scump. Femeile sunt cele care îl conduc cu adevărat, dar sistemul le șterge în timp ce le folosește.

– naveta – munci invizibile – servicii insuficiente – cartiere periculoase – suburbii hipercompetitive – roluri familiale rigide – multiculturalism fără sprijin real

Statul funcționează datorită lor, dar nu se uită niciodată la eforturile lor.

Reflecție – New Jersey

Fiecare stat arată o formă de absență. New Jersey o arată pe cea care se naște dintr-un sistem care așteaptă prea mult și dă înapoi prea puțin.

Este statul intermediarii: prea aproape de centrele puterii, prea departe de oportunitățile lor. Aici femeile trăiesc într-o stare constantă de compresie: de timp, de bani, de energie, de identitate.

Nu este vina unui singur factor. Este suma tuturor.

Și tocmai asta face ca New Jersey să fie central în acest volum: arată cum absența feminină se poate naște dintr-o viață plină — plină de toate, în afară de spațiu pentru sine.

NEW MEXICO

New Mexico este unul dintre cele mai fascinante și mai dificile state din America. Frumusețe pură: deșerturi vaste, canioane roșii, comunități native, cultură străveche, spiritualitate, liniște. Dar în spatele acestei estetici puternice se ascunde o realitate mult mai dură:

– sărăcie istorică – dependențe cronice – servicii publice slabe – izolare geografică – școli fragile – violență domestică ascunsă – trafic de droguri transfrontalier

Este un stat în care femeile nu dispar întâmplător: dispar pentru că trăiesc pe un teritoriu în care totul apasă – distanța, istoria, cultura, sărăcia, comunitățile închise, locurile de muncă precare.

New Mexico este frumusețe abandonată. Și în acest abandon se află femeile care țin totul laolaltă.

Femeia nativă din Pueblo – 43 de ani

New Mexico are una dintre cele mai mari populații native americane din cele două Americi: femei pueblo, navajo și apache.

Trăiește între două lumi: – tradiții străvechi – un stat modern care o ignoră.

Se confruntă cu: – școli subfinanțate – asistență medicală minimă – locuințe supraaglomerate – salarii mici – acces limitat la serviciile de bază – izolare culturală și geografică.

Susține familii numeroase, comunități întregi și responsabilități grele.

Absența ei este istorică: în ultima sută de ani, Statul i-a luat totul poporului ei și nu i-a dat înapoi aproape nimic.

Femeia latino-americană din zonele sărace – 35 de ani

New Mexico este mai mult latino decât american. Spaniola e peste tot, familii mixte și muncă grea.

Femeile latino-americane sunt peste tot în culisele statului: – curățenie – catering – asistență – agricultură ușoară – magazine

locale – sprijin comunitar.

Trăiesc cu salarii extrem de mici și costuri în creștere. Multe familii trăiesc la limită. Fără acte, situația este și mai fragilă: frică, invizibilitate, niciun ajutor real.

Absența ei este economică și politică: muncește din greu, dar nu este niciodată reprezentată.

Femeia care trăiește departe de toate – 52 de ani

New Mexico este uriaș, dar gol. Orășele minuscule, case în deșert, orașe la ore distanță unele de altele.

Femeia de aici se confruntă cu: – singurătate totală – asistență medicală îndepărtată – transport zero – ierni aspre, veri necruțătoare – rutină neschimbată – puțin de lucru – dependențe răspândite în jur.

Dacă cade, nu vine nimeni. Dacă are nevoie de un medic, conduce ore întregi. Dacă are probleme, se descurcă singură.

Absența ei este geografică: dispare în spațiu.

Femeia care lucrează în sectorul turistic- spiritual – 30 de ani

New Mexico atrage turismul „spiritual”: artă, meditație, deșerturi, retrageri, cultură nativă.

În spatele imaginii poetice sunt femei care susțin economia: – B&B-uri– ghizi culturali– galerii– restaurante mici– magazine artisanale– servicii sezoniere.

Este un sector volatil: câștiguri excelente în sezonul de vârf, aproape nimic în celelalte luni.

Absența ei este economică: frumusețea locului atrage bani, dar nu îi păstrează pentru cei care trăiesc acolo.

Epilog – New Mexico

New Mexico este un stat care există între două extreme: frumusețe absolută și sărăcie cronică. Spiritualitate profundă și neglijență politică. Tradiție puternică și servicii slabe.

Femeile de aici duc totul pe umeri: comunități native, familii latino, deșerturi izolate, orașe de artă, locuri de muncă minime.

Și în timp ce ele susțin statul, pe ele nu le susține nimeni.

Este o absență care nu face zgomot, pentru că peisajul este prea frumos. Iar frumusețea acoperă totul.

Reflecție – New Mexico

Fiecare stat arată o formă diferită de absență. New Mexico o arată pe cea creată de distanță și de o istorie nerezolvată.

Aici femeia nu este ștearsă de o singură forță. Este ștearsă de toate la un loc:

– geografie – cultură – tradiție – sărăcie – izolare – roluri familiale – lipsa serviciilor – invizibilitate politică

Este o ștergere străveche. Aproape ereditară.

Și de aceea acest capitol este esențial: pentru că New Mexico nu este un loc uitat de timp. Este un loc uitat de stat. Iar femeile plătesc pentru asta în fiecare zi.

STATUL NEW YORK

New York nu este un oraș. Are un impact asupra corpului. Este un val care te apucă și te trage după el chiar dacă tu nu vrei. Este o prezență care nu cere voie. Intri aici și înțelegi imediat că nu tu hotărăști ce hotărăște el.

Este singurul loc din lume în care poți fi înconjurat de milioane de oameni și totuși să te simți mai singur decât într-un deșert. Este un oraș care te privește, te măsoară, te evaluează, te consumă, iar dacă nu ții pasul, te lasă în urmă fără să se uite înapoi.

New York nu te primește. Te evaluează.

Este capitala lumii, dar și capitala invizibilului. Orașul care îi arată doar pe învingători, uitând de miile de femei care fac să funcționeze fiecare centimetru din el. Cele care susțin viețile altora, în timp ce pe ea nu o susține nimeni.

New York este totul deodată: bogăție etalată cu violență și sărăcie care nu mai are voce, cartiere care își schimbă fața în cinci ani și cartiere care nu s-au schimbat în cincizeci, limbi care se amestecă, culturi care se suprapun, trupuri care se intersectează, vieți care nu-și vorbesc niciodată cu adevărat.

Este un oraș construit pe mișcare constantă: urci și cobori din trenuri aglomerate, mergi pe străzi murdare și luminoase, cauți o slujbă care să te țină la suprafață, alergi să livrezi comenzi, te muți spre clinică, spre școală, spre casă, spre ture, în o mie de direcții diferite. Este un teritoriu care îți promite mult, dar îți dă doar ce smulgi.

New York funcționează datorită femeilor care țin laolaltă bucățile pe care ceilalți le ignoră: cele care lucrează la ultimele etaje ale zgârie-norilor, cele care spală podelele la etajele de jos, cele care

cresc copiii familiilor care nu au timp, cele care supraviețuiesc în cartiere la care nimeni nu vrea să se uite, cele care înfruntă un oraș care îți cere totul și te lasă mereu neterminată.

Aici femeia trăiește simultan trei niveluri de presiune:

1. Presiunea ritmului:

dacă încetinești, dispari. New York nu așteaptă pe nimeni și nu face excepții pentru tine.

2. Presiunea costurilor:

totul aici costă prea mult — casa, timpul, energia, identitatea. Și fiecare zi devine o provocare financiară.

3. Presiunea prezenței:

trebuie să fii mereu acolo, trebuie să rezisti, trebuie să funcționezi, trebuie să ții.

Dar pe tine cine te susține?

New York este frumos și crud: îți dă oportunități reale, dar îți cere un preț extrem de mare.

Femeia de aici nu este o prezență slabă. Este o mașină zilnică de supraviețuire. Ea este cea care duce mai departe școlile, spitalele, restaurantele, curățenia, serviciile publice, transporturile, familiile, zgârie-norii, afacerile și cartierele.

Și totuși, în povestea orașului, vocea ei nu este centrală. Este fundamental. Este funcțională. Este necesară, dar nu celebrată. Prezentă, dar neascultată.

New York este orașul care pune totul în vitrină, în afară de cele care îl fac cu adevărat să meargă.

Și tocmai de aceea ocupă un loc diferit în acest volum. Nu este un stat ca oricare altul. Este punctul în care converg toate absențele feminine ale Americii: cea economică, cea culturală, cea urbană, cea lingvistică, cea rasială, cea profesională și cea emoțională.

Este microcosmosul a tot ce funcționează și a tot ce nu funcționează.

Aici femeile sunt peste tot. Și totuși pot dispărea într-o secundă. E de ajuns ca ritmul lor să încetinească ritmul orașului.

New York este mare, dar nu destul de mare ca să cuprindă greutatea vieții unei femei. Iar acest capitol o dovedește: cel mai faimos oraș din lume nu este cel mai drept. Este doar cel mai vizibil. Și în zgomotul imens al vieții ei de zi cu zi, femeia se pierde în tăcere.

Manhattan

Olivia, 39 de ani – Midtown, birouri în zgârie-nori și o viață agitată

Olivia ia metroul la 7:10. Linia 6, în picioare, cu telefonul în mână, cu ochii deja ațintiți pe fluxul de e-mailuri.

Lucrează la etajul douăzeci și șapte al unei clădiri de sticlă din Midtown. Este project manager la o companie care vinde servicii pe care nimeni nu le poate explica cu adevărat. Toată lumea vorbește despre cifre, prognoze, obiective trimestriale. Nimeni nu vorbește despre oameni.

Olivia are o fetiță de șase ani pe care o vede trează două ore pe zi. Dimineata, ca s-o îmbrăce, seara, ca s-o culce. Restul e delegat: babysitting, școală, activități după școală, mesaje scurte.

Șeful ei îi cere „flexibilitate”, dar flexibilitatea e mereu într-o singură direcție: – ședințe care se lungesc – apeluri în afara programului – urgențe inventate – proiecte care trebuie terminate „până diseară”.

Manhattanul se vinde drept orașul oportunităților. Pentru Olivia, este un oraș care îi fură timpul și i-l revinde sub formă de livrări la domiciliu, spălătorie și servicii plătite.

Seara, când iese de la birou, luminile clădirilor par o batjocură. Totul strălucește, în afară de viața ei.

Absența Oliviei nu este ieftină. Îi mănâncă timpul. Este prezentă peste tot, în afară de locul unde contează cel mai mult.

Eu, Nando, când o privesc traversând 3rd Avenue cu pasul rapid al cuiva care nu-și poate permite să încetinească, văd un lucru simplu: o femeie care ține în picioare un oraș care pe ea nu o va ține niciodată.

— Nando

Brooklyn

Aisha, 31 de ani – Bedford-Stuyvesant, gentrificare pe dos

Aisha s-a născut în Bed-Stuy, un cartier istoric afro-american. Rap, istorie, familii, biserici și grătare de vară pe trotuar.

Apoi au venit „artiștii”, investitorii, cafenelele noi, câinii de rasă în lesă și prețurile care urcau fără nicio logică. Scenariul obișnuit.

Aisha lucrează la o școală publică din cartier. Elevii ei vin din familii amenințate cu evacuarea în fiecare an. Mulți dintre colegii ei din copilărie nu mai locuiesc acolo, împinși afară de proiectele de „reamenajare”.

Predă, ascultă, gestionează conflicte, protejează. Ziua este profesoară, psiholog, soră mai mare și zid de protecție. Noaptea corectează teme stând la masa dintr-o bucătărie închiriată, cu teama că într-o zi nu își va mai permite casa aceea.

Orașul celebrează Brooklynul ca fiind „cool”. Aisha nu are timp să fie „cool”: trebuie să supraviețuiască.

Absența ei este urbană și politică: cartierul pe care toată lumea speculează, singurul care nu este ascultat cu adevărat.

— Nando Queens

María Fernanda, 42 de ani – Jackson Heights, trei lumi într-una

trup

María Fernanda este din Ecuador. Locuiește în Jackson Heights, Queens: locul unde într-un singur cvartal se vorbesc zece limbi diferite și niciuna nu este limba puterii.

Lucrează noaptea la curățenie în birouri din Manhattan și ziua ca babysitter, când e nevoie. Somnul este un lux cu ora.

Are doi copii: unul născut la Quito, unul născut la New York. Cel mare o întreabă de ce nu e niciodată acasă. Cel mic crede că mama lui e mereu grăbită.

María îi trimite bani mamei ei, rămasă în Ecuador. Susține două continente. Cu un singur trup.

Viața ei este o navetă continuă: Queens → Manhattan → Queens. Trenuri lente, sacose grele, picioare obosite.

Nimeni nu o vede cu adevărat. Pentru părinții fetei americane de care are grijă, ea este „Mary”. Pentru colegile de la curățenie, este

„doamna care nu se oprește niciodată”.

Absența ei este lingvistică și socială: face să funcționeze New Yorkul care muncește, dar nu aparține niciunei narațiuni oficiale.

Eu, Nando, o întâlnesc într-o duminică dimineța pe Roosevelt Avenue și singurul lucru la care mă gândesc este: țara asta stă în picioare doar pentru că femeii ca ea nu o lasă să cadă. — Nando

Bronx

Keisha, 29 de ani – South Bronx, rezistență zilnică

Keisha locuiește în South Bronx. Clădiri roase de vreme, sirene dese, magazine ieftine, copii care se joacă pe trotuare sparte.

Crește singură doi copii. Tatăl lor a dispărut acum câțiva ani, printre promisiuni și scuze.

Lucrează într-un supermarket, în tura de seară: – casă de marcat rapidă – clienți nervoși – manageri care controlează fiecare minut – un salariu care nu ajunge niciodată.

Ziua aleargă: – își duce copiii la școală – vorbește cu profesorii – se ceartă cu biroul care se ocupă de ajutoare – face cumpărăturile, numărând fiecare dolar.

Nu are timp să se gândească la ea. Știe doar că trebuie să-i țină pe picioare pe cei doi copii.

Bronxul este prezentat în continuare ca o problemă. Keisha este soluția pe care nimeni nu o recunoaște: mama care ține în picioare un cartier pe care politicienii îl folosesc doar ca decor.

Absența ei este structurală: se află în centrul a tot ce se întâmplă, dar pentru sistem nu există.

— Nando

Staten Island

Gina, 45 de ani – navetistă invizibilă între două orașe

Gina locuiește în Staten Island. Lucrează la un birou de asigurări din Manhattan. În fiecare zi, aceeași rutină:

– autobuz – feribot – metrou – birou – și apoi totul înapoi, de la capăt.

Pentru cei din Manhattan, Staten Island abia dacă există. Un mamelon pe hartă, fundul grămezii. Pentru Gina însă este acasă. Dar este și o cușcă.

Ar vrea să-și schimbe slujba, dar orice oportunitate serioasă este departe. Ar vrea mai mult timp pentru copiii ei, dar îl dă transportului. Ar vrea să nu fie obosită în fiecare seară, dar orașul nu îi tratează cu blândețe pe cei care trăiesc la marginile lui.

Absența ei este și temporală, și spațială: trăiește într-un loc care o izolează, lucrează într-un loc care o folosește.

Eu, Nando, mi-o închipui în picioare pe feribot, cu paharul de cafea în mână, cu ochii pierduți în skyline. New Yorkul în fața ei. Viața ei este la mijloc.

— Nando

Wall Street

Rachel, 37 de ani – femeia care nu are voie să se prăbușească.

Rachel lucrează în sectorul financiar. Nu are luxul de a fi mediocră. Nu în mediul acela. Nu ca femeie.

A învățat să vorbească mai repede, să nu greșească niciodată tonul, să nu arate niciodată ezitare. Nimeni nu îți iartă o prăbușire, dar a unei femei rămâne însemnată pe viață.

Zilele sunt mașinării: cifre, grafice, apeluri, ședințe, e-mailuri în lanț, cine de afaceri, decizii luate prea în grabă, cu consecințe prea mari.

Când ajunge acasă, e goală. Nu tristă: goală. Nu mai are energie să construiască nimic în afara serviciului. Relații pe jumătate, prietenii rupte, familie îndepărtată.

New Yorkul aplaudă succesul femeilor pe Wall Street la conferințe, evenimente de empowerment și paneluri. Apoi, de îndată ce microfonul se stinge, totul revine la normal.

Absența ei este emoțională: este prezentă în fiecare sală în care se iau decizii, dar a trebuit să renunțe la o parte din ea însăși ca să stea acolo.

Povestea asta nu are morală. Are doar o partitură deschisă.

— Nando

Bonă latino-americană

Dolores, 54 de ani – Upper East Side, crește copiii altora.

Dolores vine din Mexic. Trăiește la New York de douăzeci de ani. De douăzeci de ani intră în case care nu vor fi niciodată ale ei.

Lucrează în Upper East Side, printre apartamente enorme, portari, lifturi silențioase și bucătării mai mari decât tot apartamentul ei cu un dormitor din Queens. A crescut patru copii într-o familie care o consideră „aproape de-a casei”. „Aproape.” Un cuvânt care spune totul.

I-a văzut făcându-și primii pași, le-a ascultat plânsetele, le-a șters lacrimile, le-a pregătit gustări, i-a însoțit la școală, le-a filmat după-amiezile, le-a ascultat confesiunile.

Când acei copii cresc, pleacă. Dolores rămâne.

În seara aceea ajunge acasă târziu. Fiul ei biologic, acum mare, încă îi poartă un oarecare respect, amestecat cu resentiment: a văzut-o puțin când era copil. Ea era ocupată să fie mamă pentru alții.

Absența ei este dublă: o mamă prezentă în viața altora, o mamă absentă din propria familie.

Iar America rezumă totul într-o singură frază: „Așa e meseria.”

— Nando

Femeie fără adăpost

Monique, 51 de ani – Midtown, invizibilă printre milioane

Monique doarme unde poate. Uneori într-un adăpost, alteori pe o bucată de carton în fața unei vitrine închise, alteori pe un scaun în vreo stație de metrou.

Cândva avea o casă, un partener, o slujbă. Apoi spirala obișnuită: boală, datorii, pierderea slujbei, prăbușire psihică, nimeni de care să se țină. Este de culoare, are peste cincizeci de ani și un trup pe care îl poartă prin fiecare iarnă petrecută pe stradă.

Dimineața, în timp ce orașul se grăbește la serviciu, ea e acolo. Aceeași stradă, același colț, aceeași privire pe care nimeni nu vrea s-o întâlnească.

Absența ei este totală: pentru sistem nu mai este nimic. Nici muncitoare, nici consumatoare, nici „utilă”. Așadar, nu există.

Eu, Nando, de fiecare dată când văd o femeie pe stradă la New York, îmi pun aceeași întrebare directă: câți pași a trebuit să sară Statul ca ea să ajungă aici?

Răspunsul este mereu același: prea mulți. Nando

Spitalul mare

Sofia, 34 de ani – asistentă medicală între două ture și fără

respiro

Sofia intră în spital când mulți încă dorm. Tura este de la 7:00 la 19:00. Dacă totul merge bine. Pentru că în unele secții „dacă totul merge bine” nu există.

Lucrează într-un spital mare din Manhattan. Coridoare nesfârșite, lumini de neon, alarme, monitoare, voci frânte, trupuri legate de aparate, rude care pun întrebări, medici care trec în grabă.

Sofia nu își poate permite să se prăbușească. Fiecare gest are consecințe. Fiecare neatenție cântărește greu.

La sfârșitul turei îi rămân încă: – povești care nu se termină – priviri pe care nu le uită – vești pe care a trebuit să le spună în șoaptă – responsabilități pe care nimeni nu i le poate lua. În afara spitalului, New Yorkul aleargă ca și cum nu s-ar întâmpla nimic. Înăuntru, ea ține în picioare partea cea mai fragilă a orașului.

Absența ei este și emoțională, și instituțională: se află în inima sistemului de sănătate, dar vocea ei nu contează cât rezistența ei.

Eu, Nando, privind aceste femei în uniformă ieșind epuizate dintr-o tură, înțeleg un lucru simplu: dacă într-o zi ar hotărî toate să se oprească împreună, orașul s-ar prăbuși în 48 de ore.

— Nando

Restaurante

Giulia, 27 de ani – Lower East Side, farfurii, mese și demnitate

comprimată

Giulia este italo-americană, dar din New Yorkul pe care italienii adevărați nu-l mai cunosc. Nu Little Italy de carte poștală, ci ture nesfârșite într-un restaurant din Lower East Side.

Este chelneriță, dar face mult mai mult: – psiholog improvizat – paratrăsnet pentru clienții nervoși – tampon între bucătărie și sală – prezență estetică de expus – trupul mereu drept, zâmbetul mereu pe buze

Bacșișurile decid dacă săptămâna înseamnă un trai sau un răgaz. Salariul de bază este ridicol, ca întotdeauna în domeniu.

La sfârșitul serii îi pun cea mai stupidă întrebare dintre toate: „Și cu ce te ocupi de fapt?”

Ca și cum asta n-ar fi „de fapt” o muncă. Absența ei este socială: toată lumea are nevoie de ea când îi e foame, nimeni nu o ia în seamă când e vorba de drepturi.

Eu, Nando, am mai mult respect pentru o femeie care poate duce o tură de opt ore în sală decât pentru cineva care stă la masă și crede că valorează mai mult doar pentru că plătește.

— Nando

Industria creativă

Leah, 36 de ani – Brooklyn, o creativă care nu își poate opri niciodată

mintea.

Leah lucrează ca scenaristă și producătoare la o casă de producție din Brooklyn și Manhattan. Seriale, campanii, conținut. Mereu ceva de inventat, mereu cineva de convins, mereu un termen ridicol.

La petrecerea de lansare a unui proiect nou, toată lumea vorbește despre „viziune”, „storytelling” și „narațiuni noi”. Nimeni nu vorbește despre nopțile nedormite, reviziile nesfârșite, ideile furate sau burnout-ul deghizat în „pasiune pentru muncă”.

Leah locuiește într-un apartament împărțit din Bushwick. Poate că „și-a făcut cariera”, dar costul orașului îi mănâncă orice avansare.

Absența ei este profesională: New Yorkul vinde creativitatea drept libertate, dar creativitatea ei este legată de bugete, apeluri, cereri absurde, presiune constantă.

Ea produce imaginație. Alții o monetizează.

— Nando

Freelancer pe bucăți

Priya, 33 de ani – trei slujbe, zero siguranță

Priya s-a născut în Queens, din părinți indieni. Este instruită și are capul plin de idei, dar piața muncii din New York i-a dat un pachet clar: freelancer pe viață.

Face design grafic pentru agenții care o numesc „colaborator extern”, scrie conținut pentru branduri care nu o menționează niciodată și, din când în când, ține cursuri scurte despre cum să faci rost de chirie.

Nu are concediu, nu are concediu medical, nu are bonusuri, nimic garantat. Are doar responsabilități.

Ziua predă lucrări. Noaptea își verifică e-mailurile, sperând să nu primească încă un „avem nevoie de o minune până mâine”.

Orașului îi place să spună: „Aici, dacă ai talent, reușești.” Dar adevărul e altul: aici, dacă ai talent, te storc până nu mai rămâne nimic din tine.

Absența ei este contractuală: gestionează bucăți de comunicare, campanii și proiecte, dar pe hârtie este mereu „externalizată”.

Eu, Nando, văd limpede capcana pe chipul unei persoane ca tine: muncă plină, viață goală.

— Nando

Locuințe sociale

Tanya, 44 de ani – East Harlem, mamă, îngrijitoare, țintă

Tanya locuiește într-un complex de locuințe sociale din East Harlem. Clădirile sunt vechi, prost întreținute, lifturile se strică des, iar scările sunt tocite.

Este mamă a trei copii. Lucrează ca asistentă la o școală din cartier. Plătește o chirie mică, dar prețul adevărat este altul: să trăiești într-un loc pe care statul nu-l mai consideră al lui.

Fiecare zi este împărțită între: – serviciu – ședințe la școală – vecini de ajutat – birocrăția pentru ajutoare – grija pentru copii care cresc într-un mediu complicat – zgomote de certuri, poliție, sirene.

Absența ei este politică: cartierul ei există doar când e nevoie de o fotografie ca să se vorbească despre „probleme sociale”.

Între timp, cea care îl ține în viață este ea, și femeile ca ea, care funcționează ca un zid împotriva a tot.

New Yorkul vorbește despre dezvoltare, regenerare și investiții. Dar când urci scările anumitor clădiri, îți dai seama că multe sunt abandonate de ani de zile.

— Nando

Violență domestică

Rosa, 38 de ani, Queens, prinsă între frică și acte.

Rosa este din Republica Dominicană. Locuiește într-un apartament împărțit, într-o porțiune fără sfârșit din Queens.

Are un soț care lucrează cu intermitențe și care alternează: zile în care își cere scuze, zile în care țipă, zile în care o îmbrânțește, zile în care o lovește. Rosa nu pleacă din trei motive: – îi e frică – nu are bani – îi e frică să nu-și piardă permisul de ședere în țară.

Noaptea, când el doarme, ea se preface că nu se întâmplă nimic. Dimineața se machiază ca să acopere vânătăile și merge la lucru la o spălătorie.

Sistemul îi spune: „Sună, cere ajutor, ieși de acolo.” Dar realitatea e mai murdară: adăposturi pline, liste de așteptare, asistenți sociali supraîncărcați, puțină protecție reală.

Absența ei este juridică: este prinsă într-un gol de legi, acte, frică și lipsă de alternative.

Eu, Nando, privesc din afară și știu că fraza „dacă vrea, poate să plece” este una dintre cele mai false și mai lașe pe care le-a inventat vreodată lumea asta.

— Nando

Cartiere ultraortodoxe

Chaya, 29 de ani – Borough Park, o viață hotărâtă înainte de naștere.

Chaya locuiește în Borough Park, Brooklyn. Un cartier evreiesc ultraortodox. Reguli stricte, o comunitate închisă, roluri atribuite.

Viața ei a fost hotărâtă înainte ca ea să poată avea măcar o părere: – căsătorie la o vârstă incredibil de fragedă – mulți copii – nicio autonomie reală – studiul religios în centru – lumea din afară văzută ca o amenințare.

Ziua ei este plină: casa, copiii, cumpărăturile, gătitul, ritualurile, cererile continue. Niciodată un moment de adevărată liniște, niciodată un spațiu doar pentru ea. Chaya are gânduri pe care nu le poate exprima. Întrebări pe care nu le poate pune. Bănuieli despre ce ar putea fi acolo, afară, dar nicio hartă ca să ajungă.

Absența ei este culturală și spirituală: este prezentă în fiecare gest al lumii ei, dar nu poate exista ca individ separat de structură.

New Yorkul aplaudă diversitatea, dar acceptă bucuros ca unele femei să trăiască în cuști culturale „invizibile”, dacă nu îi deranjează pe ceilalți.

— Nando

Salon de manichiură

Li Mei, 41 de ani – Flushing, mâini perfecte, viață consumată

Li Mei lucrează într-un salon de manichiură din Flushing, Queens. Clientă după clientă, unghie după unghie, mirosind a dizolvant, cu mască pe față, cu spatele încovoiat.

A venit din China acum mai bine de zece ani. A găsit imediat de lucru: bani cash, ture lungi, puține întrebări.

Lucrează șase zile pe săptămână, zece ore pe zi. Uneori chiar mai mult.

Pentru clienți, ea este un accesoriu al locului: „doamna care face unghiile bine și în tăcere”.

Nimeni nu se întreabă: – câți bani îi rămân în buzunar – cât de des respiră substanțe chimice – dacă are asigurare de sănătate – dacă poate dormi noaptea fără dureri. Absența ei este chimică și socială: se tocește încet sub luminile de neon, făcând frumoase mâinile altora, în timp ce nimeni nu observă cum sunt ale ei.

Eu, Nando, mi-o închipui închizând salonul seara și numărând banii. Nu profitul: marja. Diferența dintre a rămâne la suprafață și a se scufunda puțin mai adânc.

— Nando

Femeia nopții

Jasmine, 28 de ani – Times Square, lumini strălucitoare, viață fragilă

Jasmine lucrează în cluburi care trăiesc după miezul nopții. Nu dansează pentru artă. Dansează ca să supraviețuiască.

Lucrează în ture lungi, pe coridoare întunecate, cu manageri care zâmbesc prea mult, cu clienți care confundă serviciul cu un drept.

A învățat zece reguli care nu sunt scrise nicăieri: – zâmbește – nu ai încredere – nu rămâne singură – nu bea ce ți se oferă – nu arăta frică – ține ochii deschiși – nu-ți face prieteni – nu crede nicio promisiune – nu te opri – nu te întoarce târziu acasă singură.

Fiecare noapte este un exercițiu de echilibru pe un fir invizibil. Nimeni nu o protejează: nici cluburile, nici poliția, nici orașul.

Absența ei este morală: toată lumea știe că există, dar nimeni nu vrea s-o recunoască drept lucrătoare.

Eu, Nando, când văd fete ieșind din cluburi în zori, știu că forța nu este glamour. Este supraviețuire. — Nando Femeia livrator Karla, 30 de ani – Queens → Manhattan, ploaie, zăpadă, caniculă, mereu pe străzi Karla lucrează cu bicicleta. Rucsacul termic în spate, telefonul pe ghidon, o aplicație care decide totul: – traseul – plata – timpul – penalizarea – următoarea comandă Ea este partea „smart” a sistemului. Partea la care nimeni nu vrea să se uite. Se strecoară printre mașini, taxiuri, gropi și semafoare necruțătoare. Pedalează prin ploaie, prin zăpadă, cu vântul care îi îngheață fața. Totul pentru câțiva dolari dați picătură cu picătură. În seara aceea se întoarce acasă epuizată. Nicio protecție, nicio siguranță, nicio asigurare. Absența ei este digitală: există doar în aplicații. Nu și în afara lor. — Nando Mamă singură din adâncul Queensului Erika, 33 de ani – Far Rockaway, între ocean, distanță și sărăcie Far Rockaway este New York, dar nu neapărat. Este îndepărtat, deconectat și uitat. O zonă pe care orașul o folosește doar pentru statistici. Erika locuiește acolo cu doi copii. Lucrează într-un supermarket. În fiecare zi face ce poate:

– crește copiii – îi îmbracă – face micul dejun – îi duce la școală – aleargă la serviciu – se ocupă de clienți, cântare, case de marcat – se întoarce acasă cu autobuze extrem de lungi – gătește – face curat – pune totul în ordine

Este o mamă care are trei vieți: a ei, a copiilor ei și a cartierului.

Absența ei este geografică: trăiește prea departe ca să fie văzută.

Eu, Nando, mă uit la hărți și la distanțe și știu un lucru: cei care trăiesc în Far Rockaway trăiesc în fiecare zi cu un handicap invizibil.

— Nando

Femeie din comunitatea de culoare din Brooklyn

Latoya, 40 de ani – Brownsville, rutina supraviețuirii

Brownsville este unul dintre cele mai rănite cartiere din New York. Sărăcie veche, servicii slabe, școli neglijate.

Latoya are două slujbe: dimineața la o școală, seara la un cămin de bătrâni.

Ziua ei nu se termină niciodată. Nu are program. Nu are margini. Nu are răgaz.

În fiecare lună trebuie să hotărăști ce plătești mai întâi: chiria? facturile? mâncarea? transportul? medicamentele?

Absența ei este rasială: într-un oraș căruia îi place să se numească „progresist”, femeile de culoare din cartierele sărace dispar ultimele și redevin vizibile doar când există o tragedie de postat online. — Nando Femeia din tech Hannah, 29 de ani – Manhattan, startup, anxietate, presiune, prefăcătorie Hannah lucrează la un startup tech care vorbește despre „diversitate”, „incluziune”,

„viitor” și „leadership nou”. Apoi, în practică: – bărbați în vârf – bărbați care iau deciziile – bărbați care conduc proiectele – bărbați care primesc fondurile. Hannah face toată munca invizibilă: organizează, editează, prezintă, se ocupă de clienți și de urgențe. Este bună. Atât de bună încât toată lumea profită de ea. Face terapie de un an pentru anxietate și burnout. Absența ei este culturală: tech-ul pretinde că e modern, dar pe dinăuntru e vechi. Eu, Nando, am înțeles că „lumea nouă” nu se schimbă până nu se schimbă cei care o guvernează. — Nando Imigrantă fără acte Yaritza, 26 de ani – Bronx, muncește peste tot, trăiește ascunsă. Yaritza nu există pentru stat. Așadar, nici statul nu există pentru ea. Lucrează în trei locuri neobișnuite: – curățenie într-un bloc de locuințe – bucătăreasă într-un deli – babysitting când e nevoie.

Este plătită cash. Nicio siguranță. Nicio protecție. Niciun drept.

Îi e frică de poliție, frică de imigrație, frică de proprietari, frică de o reclamație care să o facă să dispară pentru totdeauna.

Absența ei este juridică: trăiește în golul dintre două lumi. Este necesară, dar nerecunoscută.

— Nando

Imigrantă în fugă

Maha, 37 de ani, din Astoria, fuge de o căsătorie forțată.

Maha a venit din Orientul Mijlociu acum doi ani. A lăsat în urmă un soț violent, o familie care nu-i voia libertatea și o cultură care nu îi permite unei femei să ia singură hotărâri.

La New York locuiește într-o cameră împărțită în Astoria. Lucrează într-o băcănie. Învăță engleza seara, uitându-se la videoclipuri pe telefon.

Poartă în ea o frică străveche: că cineva din familie o va găsi. Că totul se va întoarce. Că libertatea se va termina. Absența ei este afectivă: există pe jumătate, cu un picior în viața nouă și unul într-o fugă veșnică.

New Yorkul i-a dat șansa de a dispărea. Acum trebuie să învețe să existe.

— Nando

Femeia kilometrilor de drumuri, metrou, zgomot, alergătură

Elena, 50 de ani – Manhattan, o viață petrecută în orașul care devorează.

Elena trăiește în oraș de peste treizeci de ani. A văzut cartiere, clădiri, magazine și chipuri schimbându-se. A văzut prieteni plecând, colegi pierzându-și slujba, familii destrămându-se.

Ea a rămas.

Lucrează ca supervizoare într-un magazin universal. Ture lungi, responsabilitate grea, presiune constantă. Conduce echipe, se ocupă de clienți și salvează zile care ar fi trebuit să fie pierdute.

Elena este New Yorkul adevărat: cel care nu apare în filme. Cel care face sistemul să meargă. Cel care nu se plânge, dar simte fiecare lovitură.

Absența ei este existențială: a dat totul orașului, iar orașul i-a dat înapoi doar rezistență.

Eu, Nando, când întâlnesc femei care trăiesc aici de douăzeci de ani, înțeleg ceva ce niciun turist nu va înțelege vreodată: să trăiești la New York este un război lent. Iar cele care rămân câștigă în fiecare zi, fără să sărbătorească.

— Nando

Epilog

New York este un oraș care cere să fie văzut, dar care nu privește niciodată cu adevărat. Este un loc care intră în tine ca o alegere nesolicitată: ori o accepți, ori te strivește.

În acest haos perfect, femeile sunt axa invizibilă care ține totul laolaltă. Sunt în trenuri, în bucătării, în spitale, în școli, în zgârienori, în depozite, în cartierele în care puterea nu intră niciodată. Sunt peste tot, dar sunt luate în seamă doar când e nevoie de ele.

Orașul aleargă mai repede decât viața însăși și, în cursa asta, îi consumă pe cei care îl susțin cu adevărat. New Yorkul promite totul: succes, oportunitate, salvare. Apoi cere un preț pe care nu îl spune.

Adevărul e simplu: cel mai faimos oraș din lume trăiește pe spinarea femeilor care nu ajung niciodată pe coperte.

Acest capitol le aduce înapoi la suprafață. Una câte una. Poveste cu poveste. Fără filtre. Fără romantism. Cu spatele drept, cum merită orice viață, ignorată în timp ce poartă greutatea a milioane de alte vieți.

Reflecție

Fiecare stat din volum arată un tip de absență. New York le cuprinde pe toate. Aici absența feminină este totală și multiplicată: – absența timpului– absența protecției– absența spațiului mental– absența recunoașterii– absența ascultării– absența răgazului– absența unei identități autonome– absența unei răsplăți pentru ce se dă.

Orașul care vinde ideea de libertate este același oraș care obligă mii de femei să supraviețuiască în sisteme care nu au fost gândite pentru ele. Sunt esențiale, dar sacrificabile. Sunt prezente, dar invizibile. Sunt motorul, dar nu narațiunea.

La New York, fiecare femeie duce o luptă diferită, dar toate au în comun același teren: un oraș care nu se oprește, nici măcar în fața luptei lor.

Și tocmai de aceea paginile acestea sunt necesare: New York nu este doar skyline, artă, cultură, succes. Este și absență. Absență feminină. Cea mai evitată, cea mai autentică, cea mai constantă.

Notă personală

New York este casa mea. Și tocmai pentru că este casa mea, nu îi iert minciunile.

Nu mă interesează să descriu orașul văzut de turiști, de ziare, de seriale TV sau de visurile altora. Mă interesează orașul care respiră, care sângerează, care se frânge și se reconstruiește în fiecare zi pe umerii oamenilor adevărați.

Am văzut destul ca să înțeleg definitiv un lucru: femeile de aici duc de două ori mai mult și primesc de două ori mai puțin. Nu pentru că sunt slabe, ci pentru că orașul s-a obișnuit cu forța lor. Iar când lumea se obișnuiește cu forța ta, încetează să te mai protejeze. Eu, Nando, am scris aceste povești pentru că nu pot accepta ca toate acestea să fie trecute sub tăcere. Nu pot accepta ca cele care pun în mișcare toată această mașinărie să fie marginalizate din narațiune. Nu pot accepta ca zgomotul orașului să acopere zgomotul vieților care îl țin la suprafață.

New York este frumos, dar nu este nevinovat.

Paginile acestea sunt felul meu de a o spune, fără să îndulcesc nimic, fără să iau nici un gram de adevăr, fără să cer voie nimănui.

— Nando

Ferdinando Frega